

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780-1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep.G 12:2

National Library
of Sweden

S R E F. Ufrån Kongl. Bibliothecarien C. C. Gjörnell, till
Fru Britte Louise Almqvist, dat. Stockholm, den 5 Oct. 1796.

Innehåll:

- 1) Refsa till Norrköping. 2) Smottagning och utfägnad hos min
därvarande K. Barn. 3) utdrag af et Brev till Söta Mor härnär, som
även innehåller en Beskrifning af den på flera år ej sedda
yngre Syfftern Stafva för den äldre Louise. 4) Vidare om Stafva,
som också har en Solitude. 5) Hon äger följande Egenskaper.
6) Alles vår Fårvaro skulle bispas en Himmel på Jorden.
7) Stafvas Minnes-Bok, och et Minnes-Språk uti densamma
af vår dindahl, som ofelbart är det skönaste en Mann kan
skriva till och om sin Hustru. 8) Domproffen älsk Minnet
Språk äfven ganska vackert. 9) Mit Portrait må icke in-
vändas. 10) Fröken Adlerberg och Adjunkten Kunk.

Min Egen Aldra bästa Louise.

Jag har gjort en Refsa till de Kära Barnen i Norrköping,
och njutit där så mycket Lyckelighet för mit Hjerta, at
jag skulle jela mer än mycket, om jag ej skickade några
rader härnär till Dig, efter jag ej är mera så lyckelig at
äga Dig här i Stockholm.

Resan skedde med en ung och vittet Secretarare
Herрман Kullberg, den så lycklige Översättaren af
Galathée. Han hade al möjelig vård om min Person, och
blef snart en Gumppling uti vår dindahls Hus. Jag blef
emottagen och utfägnad med aldraförsta Godhet; och
skulle jag alt berättat, om det ock kunde beskrivas, så
skulle jag därmed fylla många Ark: ty betänk! Res-
san varade i 15 dagar, och et Besök gjordes i Linköping,
dädan de Kära Barnen hämtade mig, äfven som de
ledsagade mig bortt allt till Krokkek. Söta Mor har fått
tata Rapporter om denna min Östgötha färd, och utur
denne

Bibliotek
Gjörnelliana

Denne Journal vil jeg hær i Affkrift meddele hela det
Ställe, som näst näst intressera Dig: ty där har jag
äfvén, samt på mit Sätt, bestänfvit Stafva. Det lyder således:

« Vid Wärby drucko vi för förste gången Din Skål, och jag
glöckade desja hær bilagde Blomster utmed den klara,
funda och luskande Skallans brädd. Jag, vår Stafva och min
Herrman hafva kyßt dem; hvadan jag ock ber, at de för-
varas til minne af de Känslor, som lifva oss alla Tre
för Dig. Hær i Nörköping hafve vi tilbragt 2: ne just
himmelske Dagar: ty Begge Barnen, Skullberg och jag,
hafva beständigt samt öfverde varit tilhörja, talt
Vitterhet och njutit Vänskap. Både Lindahl och Stafva
hafva til sin Högagtning för ^{St.}Skullberg fogat en Vänskap,
hvilken ökat så mycket mera min Lycksalighet,
som denna nya Vänskap ökat i märkelig mån deras
och blifver säkert beständig. Min K. Någ, som har alla
fordne och nyare Tidens Vitterhets- arbeten, som både
tolkar och känner deras värde, — och en ung Skald, et
Snille, som icke mera behöfver lofa oss mycket, om
gifven af et Vitterhets- Bibliothek, af Vänner, af Vän-
fägnad — — mäanne allt detta sammanlagt, och den
gamle Mannen öfyna vitne til allt detta — — mäanne
man bör i Stockholm afunna honom desja hans
Hjerta så lycksaligande Känslor? Nej! Sötaste
Du — gör det intet. Jag behöfver dem, jag förtjenar dem.

Fader Pehr Lindahl är sig lika til Simet och det öfver-
väsendet: en stilla Frid råder i hans Hjerta, Vänlighet och
godhet finnas uti allt hans bemötande; men åldrig och
svag, eller mycket förändrad til kroppen, samt jag honom:
han hörer illa, besattar sig ej med några Affäirer;
hær

har dock god matluft, gör långa Promenader och
sover godt, är också något mager: så jag hoppas,
at med sådan Sinnes-ställning, sådan Bekymmer-
löshet, sådan Matföretning och sådan Sömn,
kan den Sledert. Gubben ännu rymna et lit. tal af cir.
Han hälfar Dig med sit Hjertas hela Valfignesse.
Sedan vi omfamnat hvarandra och han frågat
efter Din Hälsa, började han tacka Gud, som
tillskyndat honom uti Stafva en Döter, som ut-
gjorde hans Ålderdoms hela Slugnad och Glädje,
som bär honom på sina Armar, med hvad mera
Godt han sade om det kära Barnet, och att detta
under mot Himmelen vända Tårfulla Ögon —
döm då själv om mina Ögon kunde vara torra.
Hvad skulle jag ej under allt detta känna, som
har Gud endast och allenast at tacka för så
mycken Lycksalighet uti och genom mina Barn?

Hvad nu Stafva beträffar, så visste hon ej af min
Ankomst eller Nävaro, för än jag hade henne uti
min Jamn. Herre Gud! hvilket Nöte! hvilka Känslor!
Hon är ännu väcker som en Vårdag; de fina
Anleti-Dragen, det söta Leendet, det ömna tillika
något spalkagtiga Ögat, allt detta har bibehållit
sig; men Huden är något blekare, dock, när ej
fällan en glad rodnad visar sig på den sköna
Kinden, blir hon väl så tåck, så intagande,
som voro hon ännu unga Flickan. Hennes
växt är lika fin, som förut, hennes Gång lika lätt-
och

och hon uppoffrar desse år, desse Behag, för at omgå och
sköta en åldrig, gråhårig Mann! Ja, ju mera jag läser
känna hennes Norrköpings- lefnad, desto mera
älskar jag, ja jag respektar honom. — Vår Lindahle
är, Gudi lof! frisk, god och glad, styrer för hela
Hlandet och visar mig det ena vedermålet af
Vänskap efter det andra; ja Begge de k. Barnen
hafva önskingar inom sig, som öfvergå al min
Både Väntan och Förtjenst. Begge hålla de Dig ulla-
hjärteligaft).

Om Dig, söta Louise, taltes ofta och mycket, alltid med
ömsäkt glädje och så öfver din lyckfärlighet, ehuru Du
på annat sätt än Stafva njuter den samma. När
Skälarna druckes, förglömdes ingatunda Din, Din k. Mann,
och för ingen det lilla Loves Skäl; som Stafva håller så
mycket af, at jag i alt förtraende afflyrker at taga honom
med til Norrköping, ty näppreligen får Du honom med
Dig tillbaka. Stafva har et eget, mot Trädgårdar och dandet
vetande Rum, 2 Träppor upp, där hon har sit eget
Bibliothek, som betäcker alla Väggar, och midt på
Gulvet sit Skrifbord med Dragglådor: där sitter och läser
hon ofta, det är hennes Solitude, där sade hon sig fina och
njuta en färdets lyckfärlighet, dock ikke utan sin lilla
ömhets-tår då och då, hvilket man får skenpa på hennes
med födda, dock äfven väckra, Nyättspikas räkning.
Hennes Conversation utom Sluget är nästan ingen; blott
Frackubelman besöker hon någon gång. Alla ville äga
hennes Sällskap, och föga synes hon, blott då hon går ut
med sin Träffar, stundom hela halwa milen utom Staden.
Hon

Hon säger sig Hus som en hel Fru, ja till och med
säger hon sin lilla Mann fullkomligt; hvilken ^{ok} käner
sig så lyckofällig, at han aldrig vil byta Hustru. På mit
Hjerta har hon lagt de starkaste Band, at komma snart
tillbaka, ja, om de räddde, finge jag aldrig komma därifrån.
Änteligen måste Du, Sötaste Louise, fara dit ner nästa
Sommar. Kunde jag än en gång här i världen vara
så lycklig, at få se 2:ne mig så högt kärva Döttrar
tillhoppa med deras så goda och glada Moder; hvad
skulle jag då mera kunna sakna af detta Lifets Sällhet?

Du minnes väl, at vår Lindahl hade en Minnes-
Bok, nästan fullskriven af de skönaste Tänkeskrifver;
och et af de vackraste hade din K. Almqvist skrifvit
däruti. Men nu i år har Stafva också ^{lätit} gjöra
sig en dylik, och uti hvilken hennes Manuskrifvit
främst. Dema så sköna vers:

Mit Hjerta, som rid Dagens första vand
Sin Morgonfukt up till Förgynens skickar,
Oder för Dig, Laura! Afton Solens Brand
Emottar mina tacksamt lyfte Blickar:
För det jag äger Dig af Himlens hand!

Norrköping, d. 8 Maj *) 1796. Joh. Nil. Lindahl.

Den tolkar visserligen et det lyckligaste Par, det äro
de ock: ty Vissheten lärer dem at njuta utan Satnad,
årminstone med minsta Satnad: et läro-stycke af
den Philosophiska Hus-Taftan, som icke alla förfä-
den K. Somproufen i Linköping var utom sig af

*) Dröllgrå-dagen år 1791.

glädje

Gladje öfver at äga mig uti dit Hus, och stes i Stafvas
Dok följande hans Hjerta så mycket hedrande Minnes rader:

Jag i en öken börjar vandra
och känner ej min värld igen.
Du ljufva Ömhet! kom tillbaka;
Du är den enda jag kan smaka
och genom Dig jag lefver än.

Gyllenborg

På en af mina glädste dagar, då Herr Asesjöförel och
Kongl. Bibliothekarien C. C. Gjørwell, min gamle Vän
och Fru Gyltara Eleonora Lindahls Läder, mig o,
förmodeligen besökte, anteckadt. Linköping, d. 20
Sept. 1796.

Sam. Ålf.

~~Många~~
Många och de ömaste Hälsovningar ifrån de k. Poarnen
i Norrköping och Söta Mor föndas Dig härmedest ifrån

Din

aldrutit gifvaste Pappa.

Pappis. Ej nog dermed, at min k. Lindahl leitat modelera mit
Hufvud af Hr' Sergell; nu vil han ock hafva det graveradt af
Hr Martin, ty han hade ändrat sin förra tanka, at låta gravera
det Portrait af Hr Kraft, som du är så god oih hyfer; men nu må
det sitta i godan ro på Sättra, oih behöfver ej fändas in. Å-propriet
af Hr Sergell, hvad tycker Du derom, at han tent de bonfriar til
Fröken Adlerberg; oih så kallade hon mig oft för: Herr Professor
Jag brydde henne så väl här för, som för den nye Skriftefadren
Jamerne i Stiftet skulle få uti den just då Professorätkande Magr
Munck, oih bud henne föjnda med Numme. Tokets d fläg gande.

Hr

Hr Munck har flera ämbets-gofvor, och stormade hela
Staden till kyrkan då han prädikade. Denna Stofra var
ortofä den Dagen i Gud's Hus; och fann den Gud's Mannen
mägtigt utbyggelig.

